

de forsonlige og imødekommende Ytringer, og jeg troede, at dette Forslag her havde til Hensigt at vise Smødekommen mod de Ansøttelser, som findes i det andet Thing. Derfor kan jeg ikke erkjende, at det ikke skulde være passende at omtale dem her. — Med Hensyn til den Ytring af den sidste ærede Taler, at man ved at vedtage dette Forslag kom til et Resultat, som var absurd, siger jeg: Dersom denne Beslutning fører til, at vi faar en Lov, der hæver Krigstoldstatten, kan man ikke betegne Resultatet som absurd uden at sige, at Loven af 1864 ogsaa var en Absurditet.

Ordføreren (Tauber): Til det sidste ærede Medlem skal jeg kun bemærke, at jeg ikke har udtalt mig om, hvorvidt det var upassende at udtale dette, allermindst fra hans Standpunkt. Jeg har kun sagt, hvorledes jeg vilde anse det for passende for Flertallet at stille sig. Det er noget ganske andet. Den høitærede Minister mente, at vi vare komne i Modsigelse med os selv — ja, man finder uafsladelig Modsigelser — eftersom vi tidligere havde sagt, at vort eneste Vilkaar var vort Toldlovsforslag. Dertil skal jeg for det første bemærke, at det aldrig er sagt, at den Toldlov, som vi have indbragt her, og som vi vil vedtage, har vort eneste Vilkaar eller overhovedet et Vilkaar, saaledes som den forelaa, men vort Standpunkt var ved 2den Behandling, saaledes som jeg udtalte: Uden Toldlov, ingen Traktat. Hvorledes stille vi os nu? Vi sige: kunne vi ikke faae en Toldlov, tage vi et Pant. Der er et gammelt Ord, som siger, at Betaling og Pant ere lige gode. Det er ikke en Forandring i Standpunktet, thi de to Ting regnes for lige gode i Handel og Wandel. Den høitærede Minister har under Behandlingen af Toldlovsforslaget udtalt sig meget stærkt om „de eneste Vilkaar.“ Den høitærede Minister sagde i et Foredrag den 15de Mai om det Underendringsforslag, som var stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Kreds (C. Hage): „Det er efter mit Skjøn slaaet ind paa den eneste Vej, der efter min Overbevisning kan føre til en Toldrevision osv.“ Det var altsaa den eneste Vej, som dette Forslag slog ind paa. Det er den høitærede Minister, som har brugt den Slags stærke Udtryk, og saa kan han ingenlunde bebrejde os det, der ingenlunde har brugt saadanne Udtryk, men kun ganske i Almindelighed have sagt: Gaar man ikke i den Retning, følger man ikke den Bane i det Hele taget, saa kunne vi ikke indlade os derpaa. Det er fuldkomment rigtigt, hvad det ærede Medlem

for Middelfart yttrede, at vi i og for sig ikke have nogen stor Tilbøielighed til at vedtage denne Traktat. Vi have, for at gjentage det med saa Ord, den Mening, at den meget ærede Regjering har behandlet denne Sag under Underhandlingerne med Spanien paa en høist uheldig Maade, og at den er kommen til et Resultat, som vi kun halvtveis, kun daarligt kunne være tjente med. Vi kunne derfor tage det, naar der forbindes andre Fordele dermed, naar vi faae Noget ved Siden deraf, som tilbøielig kan bøde paa Manglerne derved og tilbøielig kan give den Del af Befolkningen, som ikke faaer Gavn af Traktaten, væsentlige Fordele. Dette gjøre vi her; det kan ske efter dette Forslag, ved vort tidligere Forslag vilde det være slet umiddelbart. Men naar vi staa saaledes overfor Traktaten, kan det ikke nytte at føre det Sprog til os, som man gjør. Den høitærede Minister skulde man tro havde noget tilovers for Traktaten, men nu ser man, at han har mere Interesse i, at Thingene ikke komme overens om Toldloven. Jeg kan ikke tjene den høitærede Minister i at give ham Ros for den Tilbageholdenhed. Den er rigtignok større end den, han viste under 2den Behandling af Toldloven eller overhovedet under Toldlovens Behandling her i Thinget, men den høitærede Minister har gjort det saa grundig den Gang, at Eftervirkningen deraf spores vistnok meget stærkt endnu. Jeg skal forøvrigt anerkjende, at den høitærede Minister bekræftede Hovedprincippet i, hvad jeg sagde, nemlig at den væsentligste Anstødssten er Spørgsmaalet om Konvention, det er jo netop denne Anstødssten, jeg foreslaar at rydde bort. Vil man overhovedet ikke rydde Anstødsstene bort for Noget, som man vil komme overens om, saa kan man ikke komme overens, men naar den vigtigste Anstødssten er ryddet bort, vil der være overveieende Sandsynlighed for, at man vil kunne komme overens, og Forslaget gaar jo netop ud paa at rydde den vigtigste Anstødssten her bort, thi Krigsstatloven af 1864 er jo af en saadan Bestaaffenhed, at man i Virkeligheden ikke bryder sig om at faae den ophævet som saadan, naar man undersøger dens enkelte Punkter. Deraf følger jo imidlertid rigtignok ikke, at det Forslag, som her foresligger, er en Absurditet, tværtimod det er et Forslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) og hans Venner ogsaa kunne have godt af at have over deres Hoved, det vil ogsaa gjøre dem mere tilbøielige til at komme overens, det vil have den Virkning, at man kan komme til Enighed, og et Forslag, som kunde have den Virkning, er ikke absurd. — Naar